

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Andante

*Mikorra erőm elhagyott,
kigyullad bennem csillagod,
fekete semmid ős szene.*

*Szívemben utcahosszakon,
fejtetlen hagyott vágaton,
sok-sok éjszakám izzik el.*

*Perzselt pillanat ezrivel:
szerelmes időm hull bele.*

Maradtam úrfi

*Forgatja sok-sok levelét,
magyaráztat a fa –
címtelen nénémnek elég
volt írnom sehova.*

*Nől tengerem fulladásig,
teljében fönn Hold,
s ifjak, rút békakirályfik,
koronás csillagok.*

*Tanyám birodalmi város,
kívül hordja lelkét,
könnyem, Ádám könnye, sáros –
hát teremődöm még.*

Szárnyát galamb, húzza sután
fényét utcalámpa,
gőzölög a részeg után
falra vizelt árnya.

Ablak sötétlik százezer,
irtóztató hiány,
ablak világít százezer,
irtóztató magány.

Magamban, hű bolond, sokat
beszélek s magyarul,
Bercsényi úr lába rohad,
Rákóczi úr gyalul.

Maradtam úrfi, hadakkal
lépő évek alján,
számon a félre taposott dal
s ri bajuszom kajlán.

De szerelmem, él a szomjam,
ország s bánat nekem,
magam kell csokorba fogjam –
egy asszonyé legyen.

Örök

Odafönt, tudom, ég ragyog,
pompás agancsú szarvasok,
űzhetném múltam hajnalig.

Orromban versem vérszaga:
van, kinek vadja önmaga –
ha mozdulok is, csak alig.

*Havon kereng az éjszaka,
varjak fekete csapata,
sárga holdfény ezer csőre.*

*Hallatja magát a nagy csend,
bent halott fát, bútort reccsent,
és tölti álmomat csőre.*

Keserű lélek

*Keserű lélek –
új hó fölött kilehelt
cigarettafüst.*